

PAP MÁRIA

Cseresznye

Tíz szem gyümölcs növekedett
a zsenge, fiatal cseresznyefán
a pöttöm, kövér kertben,
mosolygott egyre reánk.
Szomszéd szeme, azaz az én szemem
is hizlalta gyönyörűre.
Forró napsugár perzselte, forró tavasz múlt,
ropogós, fekete-pirosra érlelte,
ölelte hanyag-pazarul.
És akkor a szomszédasszony létrát hozott,
mert az a tíz szem gyümölcs fenn a fényben,
magasan volt.
Óvatosan szedte le,
szinte simogatta szeme, keze,
és mikor lassú lépteivel a kertből előjött,
a tíz szemet megfelezte.
Átsétált hozzám velem,
az öt szem cseresznyét asztalomra tette.
„Tíz szem volt, tudod” – mondta.
„Öt a tiéd.”
Így történt.
Finomabbat nem ettem rég.

Barátság

Legyen a lelked ékszerdoboz,
melyben nincsen drágakő,
csak hűség,
igazság és barátság,
bársonyba csomagolva,
barátodnak nyújtva.

Mint a fák

Könnye hull a fának, amikor bántják, vagy kivágják.
Aztán gyógyul, sarjad, kihajt,
tör a Nap felé,
és újra szálfá lesz, egyenes.
Tanulhatsz a fától, ember!

Nyár

Lila dália bontja már szirmát,
harsogva nevet, szétszórja titkát.
Kényeskedik kicsit vajszín viola,
bordó bíbora nevet a napra.
És ott a kardvirág, milyen elegáns!
Rügye rózsaszín virággal int.
A rózsza is ott virul, szirma sárgul,
a piros színű meg fut fel a rácson,
Pazar színfolt a házon az ablak körül...
és tövében nefelejcs ül,
úgy kékül, hogy a szem beleszédül...
Körülvesz ez a szépség, és még:
kék ég alatt, zöld föld fölött,
fecskepár csacsog,
figyelik, hogy fészekaljnyi fiókájuk
repülni tanul,
hasítják az azúr eget makacsul...
Édes, hűséges, csapongó csodák,
várja őket a hatalmas világ...
Virágok – madarak,
ilyen a derű! Ez a békesség!
Akácos oázis és szőlőtőkés vidék
mohón issza sűrű zápor vizét,
forrón öleli az emberek szívét,
kis fecskék viszik messzire hírét.

Traktorok

Hőségben, fullasztó nyári napon
traktorok, gépek zakatolnak a rossz talajon.
Porzik nyomukban a barna homok,
felhőkbe burkolnak homlokokat.
Izzik a lég is, égeti bőrük, a barnát,
traktorosok lesült keze biztosan tartja a kormányt.
Szántják a földet, jó anyaföldet, a drága határt,
ne fedje „gaz”, nem kell „ugar”, forgatják ki a kövér „muhart”.
Szétomlik szépen, sorban a föld színe, kérge,
aztán meg göröngyöt porlaszt a sokfogú borona kézre.
De jó így most rácsodálkozni e végtelen vidékre!
Áldott a föld, és áldott a föld művelője!
Áldott, ki szánt, vet, mert így lesz kenyér,
a Miatyánkban is kért mindennapi kenyér.

Falu

Tisztára separték ezt a tiszta falut,
gazdáik gondos kéznymait fontosként őrzik tágas udvarok.
Elkopott fogú gereblyék karcolták simára
sárga homokkal szórt ház elejét,
természet-közelinek hasson e gyönyörű vidék.
Másutt meg térkövel hintett kiskert közepén
fű keretezte örökzöld zöldell, üde tuják,
és rózsasor hinti a szirmát fűszeres-frissen, buján.
Fekete, festett vaskapu feszít az utca frontján,
őrzi a békét, a házat, az udvart, a gazda, az úr birtokát.
Ez is, az is gyógyír a szemnek, gyermekek kacaja száll,
szorgalmas-szelíd-szépek a lányok, rájuk fess srácok szeme vigyáz.
Barátom, gyere – mondja a szomszéd –, koccints velem,
kertemben termett újbort ízelve köszöntsük együtt a kikeletet!

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>